

hvilket land der rettelig taler for Kina, hvilket alene er et spørgsmål om godkendelse af fuldmagter, der kan afgøres med simpelt flertal, at universalitetsprincippet kræver, at den kinesiske befolkning på fastlandet, som udgør knap $\frac{1}{4}$ af verdens befolkning, repræsenteres i FN, at ingen verdenspolitiske spørgsmål varigt kan løses uden Pekings medvirken; det er således nødvendigt, at atommagten Kina deltager i nedrustningsforhandlingerne. Argumenterne for at nægte Peking-regimet adgang til FN var ligeledes gentagelser fra tidligere år, nemlig at Peking-styret ikke opfyldte pagtens krav om at ville forfølge dets mål ved fredelige midler, men tværtimod både i ord og handling havde vist, at det ikke gik af vejen for at anvende voldelige midler, at FN ville blive svækket og måske lammet, dersom Folkerepublikken fik sæde i FN, at de fortsatte politiske udrensninger og uroligheder under den såkaldte kulturrevolution forårsaget af den „Røde Garde“ rejste spørgsmålet om, hvorvidt Peking-regeringen kunne betragtes som det kinesiske folks sande repræsentant, at den skamløse behandling af udenlandske diplomatiske repræsentanter i Peking med grov tilsidesættelse af folkerettens immunitetsregler yderligere havde skærpet betænkelighederne ved Folkerepublikkens repræsentation i FN, at Peking-regeringen aldrig havde givet udtrykkeligt ønske om at blive medlem af FN, men tværtimod havde opstillet en række uacceptable betingelser for at indtræde i verdensorganisationen og endog havde truet med at oprette et rivaliserende revolutionært FN, at Folkerepublikken Kinas repræsentation i FN ikke burde medføre Formosa-Kinas eksklusion fra organisationen, idet dette ville være ensbetydende med et nyt brud med universalitetsprincippet.

Den canadiske repræsentant henviste i sit indlæg til det af den canadiske udenrigsminister Martin på den 21. generalforsamling fremsatte forslag om at søge en midlertidig løsning med henblik på at opnå, at den størst mulige del af Kinas befolkning blev inddraget i FNs arbejde, uden at man berøvede Formosa-Kina dets medlemskab af FN. Arrangementet prætenderede på ingen måde eksistensen af to Kina'er, idet dette spørgsmål var et indre anliggende, som det kinesiske folk selv måtte løse.

71 Udvalgenes betænkninger m. m.

Det italienske forslag om en ad hoc-komité betegnede af dets modstandere som en forhalingsmanøvre, der bragte forviklinger i et ellers simpelt spørgsmål, der snarere burde behandles i det allerede eksisterende udvalg til prøvelse af fuldmagter. I øvrigt havde allerede 5. samling i 1950 nedsat et syvmagtsudvalg til undersøgelse af Kinas spørgsmålet, men dette udvalg havde ikke set sig i stand til at fremsætte forslag. Tilhængerne af ad hoc-komiteen henviste til, at situationen i dag var en anden end under Korea-krigen, at spørgsmålet ikke kunne være så simpelt, når 17 års overvejelser ikke havde ført til en løsning, og at ad hoc-komiteen var et forsøg på at nå et skridt videre fremfor fortsat forgæves at søge spørgsmålet afgjort gennem en afstemningsstyrkeprøve.

III. Afstemningen den 28. november.

1. Substansforslaget var i år blevet fremsat før procedureforslaget, hvilket medførte, at der på australsk foranledning først blev holdt afstemning om, hvorvidt der ved afstemningen skulle tillægges procedureforslaget prioritet. Dette vedtoges med 67 stemmer for og 41 imod, medens 12 lande afstod, heriblandt de nordiske lande. Danmark og Sverige agtede oprindeligt at stemme imod, men da Sverige i sidste øjeblik besluttede at afstå, fulgte Danmark med og afstod ligeledes.

Derefter vedtoges procedureforslaget med 69 stemmer for og 48 imod, medens 4 afstod. For stemte de fleste vestlige lande, Latinamerika samt en række afrikanske, navnlig fransktalende, lande, Jordan, Libanon og Libyen, Indonesien samt de asiatiske lande, der føler sig knyttet til USA. Imod stemte de nordiske lande (bortset fra Island), østlandene, Frankrig samt en række afro-asiatiske lande. De fire lande, der afstod, var: Barbados, Ecuador, Portugal og Østrig (res. 2271).

Under sidste års samling var stemmefordelingen 66-48-7.

2. Der stemtes derefter om substansforslaget, der blev forkastet med stemmetallet 45 for, 58 imod, medens 17 afstod. Under 21. samling var stemmefordelingen 46-57-17.